

Søer i Teglsstrups Hegn angaaer, saa følger det af en forstandig Betragtning af Forholdet, at Kør- og Sivstøret maa følge med Vandkraften; thi det ærede Medlem vil dog vel ikke have, at Staten skal oprense disse Damme og Søer, for at Vandkraften skal holdes vedlige. Man maa altsaa indrømme Vedkommende, som har den ubestridelige Besiddelse af Vandkraften, Ret til at oprense disse Søer og Ret til at have Afgang til dem. Der er i saa Henseende taget den Restriction, som et forstandigt Hensyn til begge Parters Lær kan fordrø med Hensyn til Sindsfrænkningen i at følge den reglementerede Vej og ikke komme udenfor en vis Omfærd af selve Søerne. Naar nu det ærede Medlem siger: Alt dette give vi for at faae Ingenting, eller: Hvad faae vi saa? saa svarer jeg: Vi faae Mere, end han maaffee troer. Vi faae for det Første et Forhold, som ikke er forbundet med disse evindelige Kvælerier, som der er ved at bevare det nuværende Forhold, vi faae en aarlig Beparelse i Udgiften til Baaben, vi faae bedre Baaben og komme ud af et Forhold, som — man sige, hvad man vil, om Retsadkomsten, hvorpaa det støtter sig — dog aldeles utvivlsomt er tvivlsomt. Naar jeg nu derimod vender mig til et andet Spørgsmaal, der synes at beskæftige ærede Medlemmer nok saa meget, nemlig det, at Fideicommisset faaer for Meget, saa siger jeg: Nei! de, der kjende lidt til Forholdet, maae erkjende, at det ogsaa fra Fideicommissets Side slet ikke er overdrevne Fordringer, der ere gjorte. Og betænker, mine Herrer, at man er begyndt med ganske andre Summer end den, her er tilstede, betænker, om der overhovedt findes nogen anden Maade at afgjøre den Slags Ting paa — naar man, hvad Thinget erkjender, helst maa see at komme til Forlig i denne Sag — end den, at blive ved at trykke hinanden, indtil man til Slutningen ikke kan komme videre! Naar jeg da har gjort mig Rede for, hvad Fideicommisset faaer, saa kunde jeg næsten sige med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds, at det faaer — i alt Fald ikke Meget. Man er nødsaget til, naar man vil bedømme disse Forhold, og navnlig bedømme dem efter Billighed, at stille sig paa

vedkommende Parts Standpunkt, og Fideicommissets Standpunkt er dette, at det troer sig i Besiddelse af en retsgyldig Fordring paa Statskassen af 33,000 Rd. Drag dette først fra! Og dernæst, hvad opnaae de endvidere? De opnaae fritagelse for at have en Indtægt af Fabriken; thi det er aldeles klart, at naar Statens Bestillinger hos Fabriken ophøre, da ophører med det Samme Geværfabriken, den kan ikke bestaae uden dette. Hvad beholde de da tilbage? Ja, de beholde, som sagt, det, at de ingen Indtægt have af Fabriken, og — det ærede Medlem maa tilgive mig — den Oplysning er ikke paalidelig, at de ikke have havt nogen Indtægt deraf; de have ganske vist ikke havt den Indtægt, de burde og kunde have havt, men Indtægt have de havt deraf, og den blive de frie for, hvilket de neppe ville ansee for at være en Fordeel. Men hvad der utvivlsomt maa ansees for Tab, og det et meget betydeligt Tab, er ikke blot dette, at de miste en heel Deel Indtægter, som de have havt af deres Eiendom, og som have staaet i en væsentlig Grad i Forbindelse med Fabriken, men de faae hele Pensionshylden, der, beregnet efter Livrentevedt, andrager en Værdi af circa 40,000 Rd. Nu beder jeg ærede Medlemmer ikke at overse dette ganske og at spørge sig selv, naar de ville balancere disse Fordele og Ifke-Fordele mod hinanden, om det kan siges at være en ufordeelagtig Contract, som det her foreslaaes, at de skulle bifalde. Jeg er for mit Vedkommende, skjøndt jeg ikke ønsker at gjøre flere Udgifter af Statskassen end høist nødvendigt, dog overbevist om, at det er uforstandigt ikke nu at følge Regjeringen, og det er derfor, som jeg har bunden sig ligeoverfor Contrahenterne, at jeg vil forsøge paa at drive denne Sag igjennem paa ethvert Stadium, som endnu staaer tilbage. Ansvarer for, hvad der da vil følge, bliver ikke Regjeringens, men Deres, som negte at sanctionere en Overenskomst, som Regjeringen med megen Modie har opnaaet. Vedkommende ville lee af os, sagde det ærede Medlem, som nys satte sig, og dette blev ogsaa udtalt af et æret Medlem forrige Gang. Lad kun Dem lee, som ville lee, og som ikke